

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI

26 -03- 2014

Broj: I Kž 702/13-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnoga suda Zlate Lipnjak-Bosanac kao predsjednice vijeća te Ileana Vinja, Melite Božičević-Grbić, Vesne Vrbetić i mr. sc. Marijana Svedrovića kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Nikše Stolića kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Zdravka Pejića, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (dalje u tekstu: OKZ RH), odlučujući o žalbi opt. Zdravka Pejića podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 23. rujna 2013., broj K-Rz-5/12, u sjednici održanoj dana 27. veljače 2014.,

presudio je:

Odbija se žalba opt. Zdravka Pejića kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom donijetom u odsutnosti optuženika, opt. Zdravko Pejić proglašen je krivim što je počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, te je na temelju istog zakonskog propisa osuđen na kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina.

Na temelju čl. 132. st. 2. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine broj 110/97; broj 27/98; broj 58/99.; broj 112/99; broj 58/02; broj 143/02; broj 115/06 – u daljnjem tekstu: ZKP/97) oštećena Jelena Benić je s imovinskoopravnim zahtjevom upućena na parnicu.

U odnosu na troškove kaznenog postupka, na temelju čl. 122. st. 1. u svezi s čl. 119. st. 1. i 2. t. 1., 6. i 7. ZKP/97, odlučeno je da je optuženik dužan snositi troškove kaznenog postupka u paušalnom iznosu od 1.000,00 kn, nagradu branitelja po službenoj dužnosti Hrvoja Rožmana u iznosu od 1.125,00 kn, putni trošak svjedoka, nagradu stalnih sudskih vještaka te nagradu branitelja po službenoj dužnosti Ružice Spasojević, o čemu će se donijeti posebno rješenje.

Protiv ove presude žalbu je podnio optuženi Zdravko Pejić po braniteljici po službenoj dužnosti, odvjetnici Ružici Spasojević, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka,

povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kazni i troškovima kaznenog postupka. Predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sud na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu podnijelo je Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci, s prijedlogom da se žalba optuženika odbije kao neosnovana i potvrdi prvostupanjska presuda.

Sukladno čl. 373. st. 1. ZKP/97, spis predmeta dostavljen je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje.

Žalba nije osnovana.

Iako je žalba, među ostalim, podnesena zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i povrede kaznenog zakona, navedene povrede se posebno ne obrazlažu već iz sadržaja žalbe proizlazi kako optuženik smatra da je do bitnih povreda postupka i povrede kaznenog zakona zapravo došlo zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Zbog navedenog, žalbena osnova bitne povrede odredaba kaznenog postupka i povrede kaznenog zakona ispitana je samo po službenoj dužnosti, na temelju čl. 379. st. 1. t. 1. i 2. ZKP/97. Ispitivanjem nije utvrđeno da bi prvostupanjski sud počinio ijednu od, u toj odredbi zakona, navedenih povreda. Radi iznesenoga nije osnovana žalba optuženika zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i povrede kaznenog zakona.

Nadalje, nije u pravu optuženik niti kada tvrdi da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, tj. kada upire da je sud na temelju izvedenih dokaza izveo pogrešne zaključke o njegovoj krivnji za kazneno djelo kako je ono opisano u izreci pobijane presude.

Osporavajući ispravnost zaključaka prvostupanjskog suda optuženik u žalbi ukazuje na razlike koje postoje u iskazu svjedoka Predraga Kneževića, prvenstveno oko okolnosti kada je pitao optuženika zašto je to napravio te tko mu je na licu mjesta rekao da bi oštećenike usmrtio opt. Zdravko Pejić. Međutim, imajući u vidu izrazito dug period od kada je kazneno djelo počinjeno pa do vremena kada je prvi put svjedok ispitan na okolnost tko bi bio počinitelj ovog kaznenog djela, razlike na koje ukazuje optuženik u žalbi, imajući u vidu i ostale dokaze, nisu takvog značaja da bi doveli u sumnju ispravnost zaključivanja prvostupanjskog suda. Pri tome se posebno izdvajaju personalni dokazi u vidu iskaza Dubravka Vukelića, Nikole Trbojevića i Miloša Momčilovića, koji svi suglasno navode da se poslije događaja pričalo da je oštećenike usmrtio upravo optuženik, a i svjedok Dušan Kompar potvrđuje da je oštećenike usmrtio „...netko iz jedinice...“ te navodi da „...možda ih je Pejić i ubio...“. Iako svi navedeni svjedoci prvenstveno svojim iskazima pokušavaju od sebe otkloniti svaku involviranost u konkretan događaj, navodeći da istome uopće nisu prisustvovali, nesporno je da osim „pripadnika jedinice“ i Duje i Naranče Šolaje (koji prema dokazima u spisu o tome tko je usmrtio oštećenike apsolutno nikome nisu govorili) nitko inkriminiranom događaju nije mogao prisustvovati, pa su navedena „pričanja“ očito pokrenuta od „pripadnika jedinice“ koji su sam čin nesporno vidjeli te je više nego indikativno da nitko od njih ne negira činjenicu da bi oštećenici te zgrade bili ubijeni, kao i da ostali spominju isključivo opt. Zdravka Pejića kao počinitelja ovog kaznenog djela, dajući time nedvojbeno na uvjerljivosti onome što je iskazivao svjedok Predrag Knežević. Ovo bez obzira na žalbene navode da svjedok Ratko Grković poriče da bi Predragu Kneževiću rekao da je oštećenike

usmratio upravo optuženik, a budući pravilno prvostupanjski sud zaključuje da se time svjedok pokušava distancirati od samog događaja. Na uvjerljivost i istinitost iskaza svjedoka Predraga Kneževića ukazuju i kontrolne činjenice njegovog iskaza koje su potvrđene iskazima drugih svjedoka. Tako svjedok Dubravko Vukelić (iako početno isto negira) potvrđuje rodbinsku vezu s Dujom i Narančom Šolaja, svjedok Ratko Grković potvrđuje da mu je majka rodom iz Saborskog, a svjedoci Nikola Trbojević i Miloš Momčilović potvrđuju da su u jednom trenutku, zajedno sa svjedokom Predragom Kneževićem, izašli na glavnu cestu te traktorom kojim je upravljao Bogdan Jančić otišli kući.

Prema tome, iako je nesporno da je krivnja optuženika od strane prvostupanjskog suda utvrđena u znatnoj mjeri putem iskaza Predraga Kneževića, istinitost predmetnog iskaza ničime nije dovedena u sumnju, isti je višekratno ispitivan te je u bitnome ostao dosljedan u svom iskazu, a valjano prvostupanjski sud obrazlaže i egzistenciju drugih dokaza koji upućuju upravo na optuženika kao na počinitelja samog kaznenog djela. Pokušaji obrane da sada, nakon proteka preko dvadeset godina od vremena događaja u kojem su ubijeni civili, ukaže na razlike u iskazu svjedoka Predraga Kneževića, i to u već gore navedenim detaljima, ne dovode u sumnju ispravnost utvrđenja prvostupanjskog suda.

Također, okolnost što vještaci dr. Stjepan Gusić i dr. Milovan Kubat nisu mogli utvrditi točan uzrok smrti oštećenika, uz ostale izvedene dokaze, ne isključuje optuženikovu krivnju. Naime, navedeno vještaci sami objašnjavaju činjenicom da nisu pronađeni svi dijelovi skeleta oštećenika, a čak i uz pronađeni čitav skelet moguće je da isti nema mehaničkih oštećenja ako je bilo oštećeno samo meko tkivo. Činjenica pak da svjedokinja Jelena Benić spominje da je čula od Mate Vukovića da bi oštećenici bili zaklani ne dovodi u sumnju pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda budući se radi o svjedokinji "po čuvenju", a sam Mate Vuković govori o tome da je Jeleni Benić rekao da su oštećenici „...ubijeni metkom, to je javna tajna u Plaškom...“ te da nije tvrdio da su isti zaklani.

S obzirom na sve navedeno, činjenično stanje nije pogrešno utvrđeno, a niti nepotpuno, jer stranke druge dokaze koji bi doprinijeli drugačijem utvrđenju činjeničnog stanja, nisu niti predlagale.

Nadalje, optuženik se žali i na odluku o kazni, premda niti tu žalbenu osnovu posebno ne obrazlaže. Međutim, budući se žalio zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u smislu čl. 382. ZKP/97, njegova žalba sadrži i žalbu zbog odluke o kazni. S tim u svezi pobijana presuda ispitana je u tom dijelu te je, po ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prvostupanjski sud, nakon ispravno utvrđenih odlučnih činjenica za proces individualizacije kazne, okolnosti utvrđene kao olakotne kao i otegotne valjano vrednovao dajući im odgovarajući značaj. Upravo stoga, suprotno žalbi optuženika, i Vrhovni sud Republike Hrvatske smatra da je kazna zatvora u trajanju od petnaest godina primjerena težini počinjenog kaznenog djela kao i osobi samog optuženika te da će se upravo takvom kaznom postići sve svrhe kažnjavanja predviđene zakonom. Stoga je i u tome dijelu žalbu optuženika valjalo odbiti.

Optuženi Zdravko Pejić se žali i zbog troškova kaznenog postupka, ali taj žalbeni osnov ne obrazlaže, pa se pobijana presuda u tom dijelu ne može ispitati.

Prema tome, kako ne postoje razlozi zbog kojih optuženik pobija prvostupanjsku presudu, a kako pri ispitivanju pobijane presude nisu nađene povrede zakona iz čl. 379. st. 1. ZKP/97, na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 387. ZKP/97 presuditi kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 27. veljače 2014.

Zapisničar:
Nikša Stolić, v.r.

Predsjednica vijeća:
Zlata Lipnjak-Bosanac, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

Stefica Klepac

